

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

06 mai 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
MORARU Petru

examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de inculpat și avocatul Eni Oleg în numele acestuia, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 ianuarie 2015, în cauza penală privindu-l pe

MATIȘEVSCHI Nicolae Vasile, *născut la 01 ianuarie 1953, originar și domiciliat în or. Căușeni, str. 31 August, 73.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 04.04.2014 – 30.09.2014;

Instanța de apel: 30.10.2014 – 15.01.2015;

Instanța de recurs: 08.04.2015 – 06.05.2015.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Căușeni din 30 septembrie 2014, Matișevschi N. a fost recunoscut vinovat și condamnat pentru săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (5) Cod penal, la 6 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis și cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani. În temeiul art. 90 alin. (1) Cod penal, executarea pedepsei a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 5 ani.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond, *în fapt*, a constatat că Matișevschi N. la 10 octombrie 2013, aproximativ la orele 12.00, aflîndu-se pe traseul R-30 la kilometrul 34 +500m Anenii Noi – Căușeni și deplasîndu-se la volanul autocamionului de model „ZIL” cu numărul de înmatriculare CS AI 187, din direcția s. Grigorievca, r-nul Căușeni, în direcția or. Căușeni, cunoscînd că frîna de la roata dreaptă din față este defectată, nu a lichidat defectul la timp, prin ce a încălcat prevederile pct. 122 din Regulamentul circulației rutiere, aprobat prin Hotărîrea Guvernului nr. 357 din 13.05.2009, la fel, nu a ales corect viteza de deplasare din punct de vedere tehnic, acțiuni prin care a încălcat și prevederile pct. 45 din Regulamentul circulației rutiere, iar ca rezultat s-a tamponat cu automobilul de model „VAZ 21061”, cu numărul de înmatriculare CS AA 171, la volanul căruia se afla cet. Acatrini E., avîndu-i ca pasageri pe Greadcenco S. pe bancheta din față, iar pe Bumbu M. și Bumbu V. pe bancheta din spate și în urma accidentului produs, Acatrini E., Bumbu V. și Bumbu M. au decedat, iar lui Greadcenco S. i-au fost cauzate doar leziuni corporale.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmate de probele administrate, instanța a reținut

că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (5) Cod penal, adică *încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență decesul a trei persoane și vătămarea corporală ușoară a unei persoane.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apeluri de către acuzatorul de stat și inculpat.

3.1. Procurorul a solicitat casarea parțială a sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să i se stabilească lui Matișevschi N., pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (5) Cod penal, pedeapsa de 8 ani închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip deschis și cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani.

În motivarea apelului, procurorul a indicat că instanța de fond a ajuns la concluzia justă că vinovăția inculpatului este dovedită integral prin probele acumulate și cercetate și acțiunile lui Matișevschi N. se încadrează în baza art. 264 alin.(5) Cod penal, însă incorect a apreciat principiile legale de individualizare a pedepsei, aplicându-i inculpatului o pedeapsă inechitabilă în coraport cu fapta comisă și consecințele survenite. Nu s-au luat în considerație criteriile de individualizare a pedepsei, gradul de vinovăție a inculpatului, care grav a neglijat cerințele Regulamentului Circulației Rutiere și, în consecință, a comis un accident soldat cu decesul a trei persoane. Deși s-a comis o infracțiune din imprudență, aceasta se raportează la categoria celor grave.

3.2. Inculpatul a solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care dînsul să fie achitat de învinuirea ce i se incriminează, din motiv că instanța de fond a neglijat prevederile legislației naționale și internaționale la care Republica Moldova este parte. Apelantul a specificat că nu neagă faptul că într-adevăr a comis accidentul rutier, care s-a soldat cu decesul a trei persoane și în acest accident este implicat el. Este regretabil acest fapt și personal trece greu prin cele întâmplate, nu a fost și nici nu a rămas indiferent față de situația dată, din start a contribuit la desfășurarea unei anchete complete și obiective, din inițiativă proprie a susținut material și moral rudele celor decedați. Însă, organul de urmărire penală nu a efectuat o verificare minuțioasă a tuturor circumstanțelor cauzei, nu a acumulat probe ce ar demonstra totalmente vinovăția sa de cele întâmplate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 ianuarie 2015, apelul inculpatului a fost respins, ca nefondat, iar apelul declarat de procuror a fost admis parțial, cu casarea parțială a sentinței, în partea aplicării pedepsei și cu dispunerea condamnării lui Matișevschi N., în baza art. 264 alin. (5) Cod penal, la 6 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis și cu privarea de dreptul de a conduce mijloacele de transport pe un termen de 5 ani.

În rest sentința a fost menținută fără careva modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că starea de fapt și de drept reținută de către instanța de fond este în concordanță cu circumstanțele stabilite și probele administrate și expuse în cuprinsul hotărârii atacate.

Astfel, instanța de apel a conchis că instanța de fond, analizînd probele administrate prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinenței, concludenței, utilității și veridicității, a stabilit o corectă situație de fapt, dînd faptelor reținute în sarcina inculpatului, o încadrarea juridică corespunzătoare.

Însă, în partea ce ține de individualizarea pedepsei, a fost admisă o eroare de drept, care urmează a fi corectată de instanța de apel.

Așadar, s-a specificat că pentru acțiunile infracționale prevăzute de art. 264 alin. (5) Cod penal, legea penală prevede pedeapsa sub formă de închisoare de la 6 la 10 ani cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de pînă la 5 ani.

La stabilirea măsurii pedepsei instanța de fond a reieșit din gravitatea infracțiunii săvîrșite de inculpat, care a comis o infracțiune din categoria celor grave, de faptul că se atestă circumstanțe ce atenuează răspunderea inculpatului, caracteristica pozitivă de la locul de trai, repararea benevolă a pagubei pricinuite și de faptul că nu există circumstanțe agravante, s-a ținut seama și de părerea succesorilor părților vătămate, care au solicitat ca inculpatul să nu fie izolat de societate, or lui Matîșevschi N. i s-a aplicat prevederile art. 90 alin. (1) Cod penal și pedeapsa a fost suspendată pe un termen de probă de 5 ani.

În contextul circumstanțelor respective, instanța de apel a constatat că instanța de fond i-a stabilit inculpatului o pedeapsă prea blîndă, care nu este în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a legii penale și din aceste considerente s-a apreciat ca fiind întemeiate argumentele invocate în apelul declarat de procuror precum că instanța de fond a apreciat incorect principiile legale de individualizare a pedepsei. Ținînd cont de gravitatea infracțiunii comise de Matîșevschi N. și gravitatea consecințelor survenite, manifestate prin decesul a trei persoane și cauzarea de vătămare corporală ușoară a unei persoane, instanța de apel a statuat că pedeapsa sub formă de 6 ani închisoare, cu ispășirea acesteia în penitenciar de tip deschis și cu privarea de dreptul de a conduce mijloacele de transport pe un termen de 5 ani, este o pedeapsă echitabilă, care va atinge scopul legii penale de restabilire a echității sociale.

Cu privire la argumentele invocate de inculpat în cererea sa de apel, instanța le-a apreciat nefondate și a specificat că, la caz, organul de urmărire penală a efectuat o verificare minuțioasă și detaliată a tuturor circumstanțelor cauzei, a acumulat probe ce demonstrează indubitabil vinovăția inculpatului.

Totodată, instanța de apel a respins argumentul inculpatului precum că raportul de expertiză auto-tehnică de cercetare a circumstanțelor accidentului rutier nu conține concluzii referitor la toate aspectele relevante cauzei, deoarece în ședința de judecată s-a constatat cu certitudine că raportul nominalizat este complet și că concluziile expertului sunt clare și întemeiate și nu există careva îndoieli în privința lor.

În consecință, instanța de apel a specificat că indiferent de tipul și varietatea transportului, asigurarea securității în transport este cea care reflectă gradul de protecție a participanților la trafic și a societății în ansamblu, împotriva accidentelor în transport. Speța dată constituie un exemplu elocvent al lipsei de siguranță în trafic, demonstrînd însemnătatea și seriozitatea consecințelor care pot surveni în condițiile de atitudine superficială față de securitatea în traficul rutier, principiul priorității vieții și integrității corporale a participanților la trafic fiind grav încălcat.

6. Nefiind de acord cu hotărîrea pronunțată de instanța de apel avocatul Eni O. și inculpatul au atacat-o cu recursuri ordinare.

6.1. Potrivit cererii de recurs declarate de apărătorul Eni O., în numele inculpatului, se solicită casarea deciziei instanței de apel și menținerea în vigoare a sentinței.

Recurentul specifică că, contrar exigențelor expuse în art. 75 Cod penal și 24, 384 și 414 Cod de procedură penal, instanța de apel, din oficiu, adică neîntemeiat, a depășit limitele învinuirii și a încălcat principiul contradictorialității în procesul penal. La fel, împrejurările invocate de instanța de apel nu au fost atestate prin probele examinate de prima instanță, sau materialele din cauza penală, sau în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, persistînd situația de fapt și de drept constatată de prima instanță.

Pe lângă această, în descriptivul deciziei atacate, instanța de apel nu a argumentat în nici un fel excluderea aplicării față de inculpat a prevederilor art. 90 Cod penal.

Potrivit art. 103 alin. (3), 104 alin. (2) Cod de procedură penală, inculpatul nu poate fi forțat să mărturisească împotriva sa, sau să-și recunoască vinovăția și nu poate fi tras la răspundere pentru refuzul de a face astfel de declarații. În pofida acestor prevederi legale, la modificarea pedepsei instanța de apel a luat în considerare neîntemeiat faptul că inculpatul nu și-a recunoscut vina în fața instanței de fond.

Prin urmare, circumstanțele enunțate denotă, în mod concludent, că hotărîrea atacată nu cuprinde motivele legale pe care se întemeiază soluția, fiind aplicată inculpatului o pedeapsă individualizată contrar prevederilor legale, iar apelul procurorului a fost greșit admis de către instanța de apel.

Mai mult, recurentul susține că, atît în cadrul ședințelor de judecată în instanța de fond, cît și în instanța de apel, reprezentantul succesorului părții vătămate a pledat pentru aplicarea față de inculpat a unei pedepse non-privative de libertate, reieșind din faptul că ultimul este de vîrstă înaintată, a dat dovadă de un comportament onest, a recuperat prejudiciul cauzat și nu prezintă pericol pentru societate.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală.

6.2. Inculpatul, potrivit cererii de recurs, solicită casarea deciziei instanței de apel și dispunerea achitării lui, din motiv că în acțiunile sale nu se întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii incriminate.

Recurentul menționează că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în cererea sa de apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărîrii sau acesta este expus neclar și pedeapsa aplicată lui este contrar prevederilor legale.

După care recurentul reiterează aceleași argumente ca și în cererea de apel, invocînd motivul aprecierii eronate a probelor din dosar de către instanța de apel.

Prin urmare, inculpatul pledează pentru aplicarea unei pedepse ne-privative de libertate, din motiv că la vîrsta de 61 de ani nu poate fi periculos pentru societate, iar problemele de reeducare și corectare sînt deja executate, deoarece persoana care trece printr-un accident rutier cu consecințe de deces este deja pedepsită.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acestea sunt vădit neîntemeiate, pentru următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurenți.

Din conținutul recursurilor ordinare declarate se conchide că recurenții invocă ca temei de drept pct. 6) și 10) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărîrii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, sau în cazul cînd au fost aplicate pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Reieșind din dispozițiile legale expuse supra, raportate la alegațiile recurenților descrise în textele recursurilor declarate, se constată că, în esență, recurenții critică decizia instanței de apel în mare parte din motiv că neîntemeiat s-a aplicat față de inculpat pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani și au fost excluse prevederile art. 90 Cod penal, mai mult, instanța de apel nu și-a motivat corespunzător soluția adoptată.

Analizînd criticile formulate, prin prisma temeiurilor circumscrise cazurilor de casare prevăzute de pct. 6) și 10) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, instanța de recurs apreciază argumentele invocate de recurenți, ca fiind nefondate, avînd în vedere în acest sens următoarele considerente.

Or, efectuînd o verificare minuțioasă a materialelor din dosar se conchide că la judecarea apelurilor instanța a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptînd o soluție corectă privind condamnarea inculpatului în baza art. 264 alin. (5) Cod penal, la 6 ani închisoare, care este argumentată și corespunzătoare circumstanțelor de fapt și de drept stabilite în cauză.

Mai mult, din materialele dosarului rezultă că instanța de apel, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a examinat probele administrate la dosar, verificîndu-le sub aspectul pertinenței și concludenței, fapt ce face ca concluzia despre vinovăția inculpatului de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (5) Cod penal, să fie una legală și întemeiată, iar pedeapsa aplicată - în limita sancțiunii prevăzute de articolul respectiv al legii penale.

În continuare, în vederea respingerii argumentelor din recursuri privitor la chestiunea de apreciere eronată a probelor, Colegiul penal amintește că la etapa judecării recursului ordinar nu

analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, aceasta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond și de apel. Deci, instanța de recurs nu va examina criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci va verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de apel, corectitudinea condamnării inculpatului privind învinuirea imputată acestuia prin rechizitoriu.

Colegiul penal mai specifică că, după cum rezultă din prevederile art. 314 Cod de procedură penală, instanța de judecată este obligată, în procesul judecării cauzei, să cerceteze nemijlocit și sub toate aspectele, probele prezentate de părți, creîndu-le acestora condiții necesare pentru cercetarea multilaterală și în deplină măsură a circumstanțelor cauzei. Prin urmare, opozabil celor enunțate de recurenți, instanța de recurs, verificînd materialele dosarului, relevă că judecînd apelurile instanța a examinat cauza sub toate aspectele, adoptînd o soluție corectă în cauza deferită judecării și a dat dovadă de suficientă diligență pentru a constata și a aprecia corect cele săvîrșite de Matîșevschi N.

Cît privește critica subsidiară invocată de recurenți precum că instanța de apel la judecarea apelurilor declarate de partea acuzării și inculpat nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul inculpatului, Colegiul penal menționează că motivarea hotărîrii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atîta timp cît sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărîrii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față. Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută și a concluzionat corect că aceasta se circumscrie încadrării juridice în baza căreia Matîșevschi N. a fost condamnat.

Așadar, Colegiul penal consideră că temeiurile pentru recurs invocate de recurenți nu sunt incidente în prezenta cauză, iar instanța ierarhic inferioară și-a motivat just soluția adoptată, acordînd deplină eficiență prevederilor art. 61 și 75 Cod penal la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința inculpatului, iar în sprijinul statuării respective se relevă că, în cazul săvîrșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis această infracțiune, avînd deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținînd seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Aplicarea corectă și echitabilă a pedepsei este unul dintre principiile de bază a justiției penale. Criteriile de individualizare aplicate de către instanțele de judecată la stabilirea pedepsei determină caracterul personal și proporțional al acesteia.

Limitele termenelor de pedeapsă, prevăzute în partea specială sînt determinate de încadrarea juridică a faptei și reflectă gravitatea infracțiunii săvîrșite. Gravitatea acesteia constă în modul și mijloacele de săvîrșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmările produse sau care s-ar fi putut produce în urma săvîrșirii infracțiunii. Categoria și termenul (limita) de pedeapsă ce urmează a fi stabilit este în dependență de

circumstanțele atenuante și agravante, prevăzute de art.76 – 77 Cod penal, precum și, efectele acestora prevăzute în art. 78 Cod penal.

De asemenea, se reține că, la individualizarea pedepsei trebuie avut în vedere principalul criteriu - gradul de pericol social al faptei săvârșite, care se măsoară după quantumul pedepsei prevăzute de textul incriminator, urmând ca celelalte două criterii alăturate și distincte: persoana infractorului și împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală, să fie avute în vedere după ce instanța și-a format opinia cu privire la gradul de pericol social concret al activității infracționale săvârșite, și anume, la caz, trebuie avute în vedere că, în urma acțiunilor din imprudență a inculpatului Mățișevschi N., a survenit decesul a trei persoane și unei persoane i-au fost cauzate leziuni corporale ușoare.

Astfel, Colegiul penal menționează că, pedeapsa se consideră echitabilă când aceasta impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

Aceste criterii generale și speciale privind individualizarea pedepsei, au fost valorificate de instanța de apel anume în această ordine, fiindu-i stabilit inculpatului termenul de pedeapsă prevăzut de art. 264 alin. (5) Cod penal, în quantum de 6 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis și cu privarea de dreptul de a conduce mijloacele de transport pe un termen de 5 ani.

După efectuarea acestei proceduri de individualizare și stabilirea duratei și quantumului pedepsei, în cazul stabilirii închisorii, continuă operațiunea de individualizare a acesteia, dar în aspectul de executare a pedepsei deja stabilite, prin numirea tipului de penitenciar și soluționarea chestiunii dacă pedeapsa numită inculpatului, urmează a fi pusă în executare ori sub condiția personalității acestuia de a se corecta și reeduca, aceasta poate fi suspendată condiționat.

În cauza deferită judecării instituția suspendării condiționate a pedepsei, de altfel după cum corect a fost stabilit și de instanța de apel, nu poate fi aplicată, reieșind din consecințele deosebit de grave cauzate în urma accidentului rutier care a avut loc în împrejurările descrise detaliat în actul de sesizare a instanței.

De asemenea, contrar celor susținute de inculpat, instanța de recurs conchide că, la caz, s-a demonstrat indubitabil legătura causală între încălcarea regulilor securității circulației rutiere și de exploatare a mijlocului de transport de către Mățișevschi N. și consecințele survenite, adică decesul a trei persoane. În ipoteza în care vinovăția inculpatului a fost pe deplin demonstrată, prin probatoriul administrat, criticele recurentului și în această parte sunt neîntemeiate.

Mai mult, în aceiași ordine de idei, se reține că, potrivit practicii judiciare, deși legea nu îngreădește libertatea instanței de judecată de a-și forma convingerea cu privire la posibilitatea făptuitorului de a se îndrepta fără executarea efectivă a pedepsei, ea obligă instanța să-și motiveze hotărârea de suspendare condiționată a executării pedepsei, indicând precis acele motive pe care s-a întemeiat convingerea ei.

Prin îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege nu se creează un drept pentru condamnat, ci doar o vocație a acestuia la această măsură de individualizare judiciară a pedepsei. Respectiv, instanța, după propria sa convingere poate aplica, sau exclude aplicarea prevederilor art. 90 Cod

penal.

Astfel, alegațiile recurenților privitor la faptul că instanța de apel nu și-a motivat corespunzător decizia adoptată, în partea ce ține de excluderea prevederilor art. 90 Cod penal, nu sunt întemeiate, întrucât așa cum se vede și de mai sus, instanța este obligată să motiveze aplicarea acestor prevederi, nu și excluderea lor, în cauza dată, instanța de apel a motivat corespunzător necesitatea aplicării pedepsei cu închisoarea față de inculpat.

Prin urmare, Colegiul apreciază că, instanța de apel corect a ajuns la concluzia că instanța de fond a individualizat greșit pedeapsa aplicată inculpatului Mățișevschi N., pentru infracțiunea săvârșită. La fel, corect s-a menționat că, în cauza dată nu au fost stabilite circumstanțe agravante, iar circumstanțele că inculpatul este la primul conflict cu legea penală, la locul de trai se caracterizează pozitiv, faptul că inculpatul a contribuit material și a ajutat familiile celor decedați, confirmat în ședința de judecată și de către succesorii victimelor, lipsa antecedentelor penale, se constată ca circumstanțe atenuante, din care considerente pedeapsa aplicată inculpatului a fost redusă până la minimul pedepsei cu închisoare prevăzut la art. 264 alin. (5) Cod penal, de 6 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani.

Din acest punct de vedere se conchide că, în fapt, în cauză nu s-au comis erorile de drept prevăzute în pct. 6), nici din pct. 10) a alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, la care se face referință, deci, nu persistă temeiul de casare a soluției adoptate, pedeapsa stabilită inculpatului fiind aplicată de către instanța de apel în limitele legii, din care considerente se dispune inadmisibilitatea recursurilor declarate.

Având în vedere considerentele expuse și raportând situația reținută în cauză, la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal concluzionează că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța de apel a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, iar argumentele din recursurile ordinare declarate de avocatul Eni O. în numele inculpatului, precum și cel declarat de însuși inculpat sunt vădit neîntemeiate.

8. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de inculpat și avocatul Eni Oleg în numele acestuia, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 ianuarie 2015, în cauza penală privindu-l pe Mățișevschi Nicolae Vasile, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 19 iunie 2015.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

MORARU Petru